

Dosarul nr. 2ra-1445/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. S. Vasilache)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, Iu. Cotruță, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

10 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorscki-Baidaus,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă către Grigorii Trifoțan împotriva Societății comerciale „Gările Auto Moderne” societate cu răspundere limitată cu privire la anularea ordinelor, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 08 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Grigorii Trifoțan și a fost menținută hotărârea din 26 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

constată:

La 31 octombrie 2019 Grigorii Trifoțan a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Gările Auto Moderne” cu privire la anularea ordinelor, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 22 iulie 2009 a fost angajat la ÎS „Gările și Stațiile Auto” în funcția de conducător auto, pe o perioadă nedeterminată.

A menționat că, la 01 ianuarie 2019, conform prevederilor Contractului de parteneriat public-privat, semnat la 17 decembrie 2018 între Agenția Proprietății Publice și SRL „Gările Auto Moderne”, a fost transferat în funcția de conducător auto la SRL „Gările Auto Moderne”.

A susținut că, tot la 01 ianuarie 2019 a fost semnat și acordul suplimentar la contractul individual de muncă.

A afirmat că, la 16 iulie 2019 administratorul SRL „Gările Auto Moderne”, Iurie Moroz a emis ordinul nr. 460-p, prin care s-a dispus trimiterea sa în deplasare în interes de serviciu la autogara Cahul, pentru îndeplinirea funcției de dispecer, pe perioada concediului medical al dispecerului Elena Chiorpec, începând cu 17 iunie

2019.

A subliniat că, la autogara Cahul necesita să dirijeze expedierea în curse a autobuzelor de la punctul de casă a autogării Cahul din centrul orașului.

A relevat că, contrar prevederilor Regulamentului cu privire la delegarea salariaților entităților din Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 10 din 05 ianuarie 2010, nu i-au fost asigurate cheltuielile de deplasare și cazare. În or. Cahul trebuia să plece în ziua de 16 iulie 2019 pentru a fi la 17 iulie 2019, orele 04.00 în exercitarea atribuțiilor de dispecer și necesita să se cazeze la un hotel.

A specificat că, din lipsa studiilor speciale, experienței profesionale de îndeplinire a funcției de dispecer, nefiind în prealabil instruitat la subiect și ținând cont de starea sănătății precare (în anul 2015 a suportat o intervenție chirurgicală, după 2 ore de stat în picioare i se înrăutățește starea de sănătate), a fost nevoit să refuze plecarea la autogara Cahul în deplasare.

A declarat că, până la 19 iulie 2019 s-a aflat la locul de muncă, însă nemijlocit nu a fost admis la îndeplinirea atribuțiilor de funcție - conducerea unității de transport.

A comunicat că, prin ordinul administratorului SRL „Gările Auto Moderne”, Iurie Moroz, nr. 470-p din 18 iulie 2019 a fost inițiată și demarată în privința sa o anchetă de serviciu pe faptul refuzului de a se deplasa la autogara Cahul.

A invocat că, ședința comisiei a fost stabilită tot pentru 18 iulie 2019, ora 14.00. În cadrul ședinței comisiei de anchetă au fost solicitate de la el explicații în scris, care au fost prezentate la 25 iulie 2019.

A mai invocat că, comisia de anchetă nu i-a acordat 5 zile lucrătoare pentru a prezenta explicații.

A relatat că, tot la 18 iulie 2019, prin ordinul administratorului SRL „Gările Auto Moderne”, Iurie Moroz, nr. 473-p a fost suspendată acțiunea contractului individual de muncă pe durata anchetei de serviciu începând cu 19 iulie 2019.

A menționat că, neplecarea sa la autogara Cahul nu a influențat asupra activității întreprinderii și pentru petrecerea anchetei de serviciu nu necesita emiterea ordinului nr. 473-p privind suspendarea contractului individual de muncă. Gravitatea abaterii disciplinare în cazul dat a fost minimală.

A susținut că, fiind într-o stare psihologică stresantă, la 20 iulie 2019 a făcut o criză hipertonică și în perioada 22 iulie 2019 – 16 august 2019 s-a aflat în concediu medical.

A afirmat că, având intenția de a se recupera mai profund după concediul medical, la 19 august 2019, ora 15.20, a înregistrat în secretariatul întreprinderii o cerere, prin care a solicitat acordarea a 20 zile de concediu de odihnă, iar imediat, după înregistrarea cererii de acordare a concediului, peste 10 min., a fost invitat în serviciul personal, unde i-a fost adus la cunoștință ordinul nr. 530-p din 19 august 2019, prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară – concedierea, în care a fost indicat că, a încălcat prevederile art. 9 alin. (2) din Codul muncii, ale pct. 9 și 23 din contractul individual de muncă nr. 27 din 22 iulie 2009 și ale art. 9 alin. (2) lit. a) din Regulamentul intern al SRL „Gările Auto Moderne”.

A remarcat că, pe parcursul activității nu i-au fost aplicate sancțiuni disciplinare. Dimpotrivă, în luna octombrie 2018, pentru merite în muncă i-a fost acordată diplomă de onoare de către ministrul economiei și infrastructurii.

A notat că, contrar prevederilor art. 206 alin. (5) din Codul muncii, angajatorul nu a ținut cont de gravitatea abaterii disciplinare la aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de concediere. Lipsa sa la autogara Cahul nu a perturbat activitatea gării. Mai mult, despre faptul că, este în imposibilitate de a se deplasa în or. Cahul a anunțat angajatorul în ziua emiterii ordinului de deplasare.

A punctat că, nu a încălcat prevederile art. 9 alin. (2) din Codul muncii, ale pct. 9 și 23 din contractul individual de muncă nr. 27 și ale art. 9 alin. (2) lit. a) din Regulamentul intern al SRL „Gările Auto Moderne”.

A invocat că, art. 9 alin. (2) din Codul muncii nu a fost încălcat, iar angajatorul nu a specificat care anume literă din alin. (2) a fost încălcată de către el.

A mai invocat că, pct. 9 din contractul individual de muncă nu specifică nici o obligațiune suplimentară, iar pct. 23 din contractul individual de muncă urma să fie aplicat de către angajator în coroborare și cu respectarea prevederilor art. 70, 71, 174 - 176 din Codul muncii, inclusiv asigurarea cu cheltuieli de deplasare.

A declarat că, nu au fost încălcate nici prevederile art. 9 alin. (2) lit. a) din Regulamentul intern al societății, care reglementează că, salariatul este obligat să respecte disciplina muncii, regulamentele interne și prevederile fișei de post, iar prevederile fișei de post nu au fost încălcate. Fișa de post nu prevede dreptul angajatorului de a trimite în deplasare în interes de serviciu.

A relevat că, deplasarea în interes de serviciu pentru îndeplinirea funcției de dispecer prevede în sine și schimbarea esențială a prevederilor contractului individual de muncă, inclusiv a regimului de muncă. Prin urmare, în ziua emiterii ordinului de deplasare, angajatorul urma să emită un acord suplimentar la contractul individual de muncă, în care necesitau să fie indicate schimbarea locului de muncă, localitatea, termenul și nu în ultimul rând salariul, care trebuia să fie menținut, însă angajatorul nu a emis un astfel de acord.

Consideră că, ordinul nr. 530-p din 19 august 2019 este neîntemeiat, emis cu încălcarea prevederilor legale și cu un singur scop - de a scăpa de persoanele neloiale și incomode actualei administrații a întreprinderii.

A solicitat anularea ordinului pârâtului nr. 530-p din 19 august 2019 cu privire la concediere, anularea ordinului pârâtului nr. 473-p din 18 iulie 2019 cu privire la suspendarea contractului individual de muncă, restabilirea sa în funcția de conducător auto la SRL „Gările Auto Moderne” începând cu 19 august 2019 și încasarea din contul pârâtului a salariului pentru absența forțată de la lucru, începând cu ziua concedierii pînă în ziua restabilirii, a dobânzii de întârziere începând cu 19 august 2019 și a 10 salarii medii, cu titlu de prejudiciu moral și indexarea sumelor încasate, conform prevederilor art. 145 din Codul muncii.

La 07 octombrie 2020 Grigorii Trifoțan a depus o cerere de completare a temeiurilor acțiunii și mărirea cuantumului pretențiilor (f. d. 75, 76, vol. I).

La 24 martie 2021 Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorscki-Baidaus, a depus o cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând anularea

ordinului pârâtului nr. 530-p din 19 august 2019 cu privire la concediere, anularea ordinului pârâtului nr. 473-p din 18 iulie 2019 cu privire la suspendarea contractului individual de muncă, anularea ordinului pârâtului nr. 460-p din 16 iulie 2019 cu privire la trimiterea în deplasare în interes de serviciu, restabilirea sa în funcția de conducător auto la SRL „Gările Auto Moderne”, începând cu 19 august 2019, încasarea din contul pârâtului a salariului pentru absența forțată de la lucru, începând cu ziua concedierii până în ziua restabilirii, a penalității pentru neachitarea în termen a salariului, calculat în temeiul art. 330 alin. (2) din Codul muncii, în sumă de 759234,40 de lei, conform calculului anexat și a 10 salarii medii, echivalente cu 93530 de lei, cu titlu de prejudiciu moral, indexarea sumelor încasate cu titlu de salariu neachitat pentru absența forțată de la lucru, conform prevederilor art. 145 din Codul muncii, încasarea sumei de indexare în mărime de 3340,37 de lei, conform calculului anexat și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 de lei, conform facturii anexate. Totodată, a renunțat la pretenția cu privire la încasarea din contul pârâtului a dobânzii de întârziere la suma încasată începând cu 19 august 2019 (f. d. 115-121, vol. I).

În ședința de judecată a primei instanțe din 26 martie 2021 Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorski-Baidaus, a depus o cerere, prin care a renunțat la pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtului nr. 473-p din 18 iulie 2019 cu privire la suspendarea contractului individual de muncă.

Prin încheierea din 26 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost admisă cererea de renunțare parțială de la acțiune depusă de către Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorski-Baidaus și a fost încetat procesul civil în partea pretenției cu privire la anularea ordinului nr. 473-p din 18 iulie 2019 cu privire la suspendarea contractului individual de muncă.

Prin hotărârea din 26 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost respinsă pretenția lui Grigorii Trifoțan cu privire la anularea ordinului nr. 460-p din 16 iulie 2019 cu privire la trimiterea în deplasare în interes de serviciu ca fiind tardivă. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 22 aprilie 2021, Grigorii Trifoțan a declarat apel nemotivat, iar la 26 mai 2021 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și emiterea unei hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 08 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Grigorii Trifoțan și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a reținut că, conform art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, termenul de 3 luni de zile urmează a fi calculat din data aducerii la cunoștință sub semnătură a ordinului de concediere, or, anume data aducerii la cunoștință a ordinului contra semnătură reprezintă acel moment, când apare posibilitatea efectivă și concretă ca persoana să poată sesiza instanța de judecată.

Sub acest aspect, instanța de apel a relevat că, ordinul intimatului nr. 460-p din 16 iulie 2019 a fost adus la cunoștința lui Grigorii Trifoțan la 16 iulie 2019, acesta manifestându-și dezacordul în condițiile în care nu dispune de studiile corespunzătoare pentru funcția propusă în ordin.

Corespunzător, în circumstanțele expuse, instanța de apel a considerat întemeiată concluzia primei instanțe, care a conchis că, a fost omis termenul de prescripție, or, Grigorii Trifoțan a depus cererea de chemare în judecată la 31 octombrie 2019, iar pretenția de anulare a ordinului nr. 460-p din 16 iulie 2019 a fost formulată și depusă în instanță abia la 24 martie 2021, conform cererii de concretizare (f. d. 115-121, vol. I).

Succesiv, instanța de apel a apreciat critic argumentul invocat de către reprezentantul apelantului Grigorii Trifoțan, avocatul Ana Iavorski-Baidaus precum că, prima instanță a ignorat faptul că, pe conținutul ordinului de deplasare în serviciu, contestat în instanță, se regăsește mențiunea lui Grigorii Trifoțan despre dezacordul său, expus imediat după ce a fost adus la cunoștința sa. Or, termenul de adresare în instanța de judecată este de 3 luni de zile, care urmează a fi calculat din data aducerii la cunoștință sub semnătură a ordinului de concediere, iar în speță, pretenția cu privire la anularea ordinului nr. 460-p din 16 iulie 2019 a fost invocată abia prin cererea de concretizare din 24 martie 2021.

Totodată, instanța de apel a reținut că, apelantul Grigorii Trifoțan nu a solicitat repunerea în termen a pretenției menționate.

Instanța de apel a mai reținut că, la 19 august 2019 Grigorii Trifoțan a fost sancționat disciplinar prin eliberarea din funcție, conform art. 206 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, pentru încălcarea disciplinei de muncă, conform ordinului nr. 530-p din 19 august 2019 (f. d. 19, vol. I).

În speță, instanța de apel a menționat că, reprezentantul apelantului a invocat gravitatea sancțiunii stabilite.

În această ordine de idei, instanța de apel a relevat că, prima instanță just a concluzionat că, în circumstanțele în care pretenția cu privire la anularea ordinului nr. 460-p din 16 iulie 2019 privind trimiterea în deplasare în interes de serviciu a fost respinsă ca tardivă, se prezumă legalitatea actului nominalizat. Astfel, conform actului de constatare din 17 iulie 2019, ora 17:00, înregistrat la SRL „Gările Auto Moderne” la 18 iulie 2019, cu nr. 473, al angajaților gării auto Cahul: Oleg Suruceanu, șef Gara auto Cahul, Tatiana Culacov - dispecer gara auto Cahul, Tatiana Gheonea - dispecer gara auto, Grigore Cherpec - dispecer gara auto Cahul, s-a înregistrat absența nemotivată de la lucru (gara auto Cahul) a lui Grigorii Trifoțan pe toată durata zilei de muncă, între orele 08.00-17.00, la 17 iulie 2019.

Corespunzător, în circumstanțele în care ordinul privind trimiterea în deplasare în interes de serviciu își păstrează efectul, instanța de apel a conchis că, prima instanță just a concluzionat că, eliberarea din funcție a lui Grigorii Trifoțan a fost efectuată în limitele cadrului legal, urmare a aplicării sancțiunii disciplinare, cu respectarea procedurii corespunzătoare.

La 06 august 2021 Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorski-Baidaus, a declarat recurs nemotivat, iar la 25 august 2021 a declarat recurs motivat împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și nemotivate, fapt care contravine art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

A menționat că, în cadrul SRL „Gările Auto Moderne” activează și alți angajați, însă nu se cunoaște din care considerente administrația întreprinderii a ales ca anume Grigorii Trifoțan să fie detașat în calitate de dispecer la autogara Cahul.

A susținut că, ordinul nr. 460-p din 16 iulie 2019 nu este motivat și nu conține explicit de ce anume recurentul trebuia să-și schimbe atribuțiile funcției, locul de muncă, specificul funcției, într-un mod atât de urgent.

A afirmat că, recurentul nu cunoaște atribuțiile funcției de dispecer, iar întrucât a fost anunțat că, imediat a doua zi urmează să înceapă exercitarea nemijlocită a funcției, a avut și frica de a nu comite erori în munca, pe care urma să o execute.

A relevat că, pct. 9 din contractul individual de muncă nu specifică nici o obligațiune suplimentară, iar pct. 23 din contractul individual de muncă urma să fie aplicat de către angajator în coroborare și cu respectarea prevederilor art. 70, 71, 174-176 din Codul muncii, inclusiv asigurarea cu cheltuieli de deplasare.

A notat că, art. 9 alin. (2) lit. a) din Regulamentul intern al societății prevede că, salariatul este obligat să respecte disciplina muncii, regulamentele interne și prevederile fișei de post. Or, fișa de post nu prevede dreptul angajatorului de a trimite în deplasare în interes de serviciu și schimbarea locului de muncă.

A subliniat că, prevederile art. 70 și 71, cât și ale art. 77 din Codul muncii, care reglementează ordinea trimiterii în deplasare în interes de serviciu, detașarea de la locul de muncă, cât și transferul salariatului la o altă muncă permanentă în cadrul aceleiași unități, prevăd un element imperativ – numai cu acordul scris al salariatului. În lipsa unui astfel de acord, trimiterea în deplasare în interes de serviciu, detașarea de la locul de muncă sau transferul la o altă muncă în cadrul aceleiași unități contravin prevederilor legale. Însă, pe ordinul nr. 460-p din 16 iulie 2019 este mențiunea expresă a refuzului.

A declarat că, prima instanță nu doar că, a omis să motiveze concluzia sa privind legalitatea ordinului de concediere, ci, motivând printr-o singură frază, a expus niște concluzii eronate, superficiale, fără logică și lipsite de temei legal.

A invocat că, chiar dacă ordinul cu privire la trimiterea în deplasare în interes de serviciu, fiind contestat tardiv, rămâne a fi în vigoare și să-și producă efectele în continuare, instanțele urmau să examineze dacă sancțiunea sub formă de concediere este o sancțiune proporțională sub aspectul cauză – efect.

A considerat că, concedierea recurentului constituie o sancțiune disciplinară exagerată, disproporționat de dură și exagerată în raport cu fapta comisă și care materializează finalitatea intenției angajatorului de a elibera salariatul din funcție.

A precizat că, angajatorul a indicat că, temei de emitere a ordinului cu privire la concediere a fost nerespectarea de către recurent a disciplinei muncii, însă, în lumina modificării unilaterale a clauzelor contractului individual de muncă, nu se poate de afirmat că, salariatul nu a respectat disciplina muncii, ci angajatorul a

abuzat de dreptul său de a modifica unilateral și fără acordul salariatului clauzele esențiale ale contractului individual de muncă. Această modificare unilaterală și încălcarea din partea angajatorului a dezechilibrat încrederea celorlalți salariați ai SRL „Gărilor Auto Moderne” în stabilirea raporturilor de muncă și respectarea de către angajator a normelor legale vizând dreptul muncii.

A considerat că, neprezentarea salariatului întru exercitarea funcției, pe care el nu o cunoaște și nu a contractat-o, în altă localitate, la un alt salariu, nu poate fi sancționată cu concedierea, având în vedere faptul că, anterior, salariatul nu a avut alte sancțiuni disciplinare, ci dimpotrivă a primit ordin pentru meritele aferente muncii sale.

A relatat că, legalitatea ordinului nr. 460-p din 16 iulie 2019 nu generează în mod tacit prezumția legalității concedierii. Aceste aspecte urmau a fi examinate de către instanțele judecătorești în mod multiaspectual și deplin, dar instanțele s-a limitat să motiveze doar acest aspect.

Prin notificarea din 02 septembrie 2021 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia recursului, înștiințându-l despre necesitatea depunerii referinței (f. d. 18, vol. II), însă ultimul nu și-a valorificat acest drept și nu a depus referință.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa părților copia deciziei contestate la 16 august 2021 (f. d. 195, vol. I).

Astfel, recursul declarat la 06 august 2021 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorski-Baidaus, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat asupra deciziilor instanței de apel are caracter nedevolutiv și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorski-Baidaus, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorski-Baidaus, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Grigorii Trifoțan, reprezentat de către avocatul Ana Iavorski-Baidaus, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic